

Πέταξε τὴν κούρεια σου, τὸν ἐλιγοῦν μπεροῦ,
 πρὶν νὰ γενοῦν σουδάρια καὶ σάββανα γεμοῦ.
 Μὴν παραχάλας, ἦρωε τῆς κόμης καὶ τοῦ λίκου,
 καὶ ἂν δῶς πρῶτα δὲν μορφε
 τοὺς ἀλλοφύλους νὰ βραζε,
 τοῦλάχιτον γὰρ πείσμα τῶν μονάχη προβιβάζον.

Ἔ σὺ, κυρία τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐσοχημοσύνης,
 κυρία τῶν κημελιῶν, ποῦ τὰ παρθένια κάλλη;...
 τίποτα θὰ τῆς ἐρώναζα τῆς νέας Ρωμηοσύνης
 καὶ θάμνηγα ὑπὸ στήθος τῆς μαχαίρι τοῦ μπακάλη.

Τότε παρὸν καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον θὰ μάναζα
 καὶ σὲ Μουσείο Γλωσσικὸ τῆν γλώσσα τῆς θὰ χάριζα,
 ποῦ κάνει τόσους ῥήτους καὶ ῥαμανιούς ἄνδρας
 νὰ καταβρέχουν ἄροβα τοὺς τοίχους κατὰ μάνδρας.

II. — Τότε καὶ ἐγὼ θὰ σοῦλεγα, μὲ ἀπὴν γκερμωταίουσιν,
 καὶ ὑπὸ Μουσίου θάσταλα μαζί καὶ τῆν ἑμὴ σου.

**Νέα Φαντασμαγορία,
 πρόσωπα τὴν παίζον τραία.**

(Ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους, ὁ γραμματικὸς ὁ Δότης,
 καὶ ὁ Ξυλῆτος πατριώτης.)

Φ. — Κοιμήσου μες σὲ ἀμπελά σου, κοιμήσου σὲ τῆς Δουκῆτες,
 ποῦ βράζον μπάλοιο κρασί γὰρ τῆς μπεροκανάτας.
 Κοιμήσου, χαϊδεμμένο μου, καὶ ἡ μόρα σου δουλεῖ,
 χεμῶνας ἐναμύρισε
 καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν γέρισε,
 καὶ λέγουν ὁ Λάδοχος πῶς ἀνταβαλεῖ.

Πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς σοῦ στέλλουν τὰ κοπέλια σου,
 μὰ σὺ σ' αὐτὰ μὴν ἀπαντᾷς καὶ κίττα εἰς ἀμπελά σου.
 Μὲ Διονύσου κλήματα μὲς σὲ τῆς Δουκῆτες στέρσου,
 καὶ εἴχομαι, κανακάρη μου, νὰ ἴθης μὲς σὲ τῆς σου
 πῶς σὲ Ταῖοι εἰς καλοὶν μὲν ἄλλοχρονὴ κηρόσσα,
 νὰ ἴθης θριάμβους ὁ ἐλιόλας,
 νὰ ἴθης σταρῆλα πῶς τρυπᾷ,
 καὶ πῶς πουλεῖς τὴν μούστω σου πρὸς τρεῖς θραγαῖες τῆν μού-
 τσα.

Εἴχομαι νὰ ἴθης καὶ πάλι, μαγκαλάρι τοῦ κράτους,
 πῶς ἐπὶ τῆς «Σφακτηρίας»
 κίττα μὲ ἄνδρας καὶ κυρίας
 θαλασσίους περὶ τῶν σου.

Εἴχομαι πανευτυχῆς
 πάντα νὰ τρυγῶν οἱ φίλοι.
 μὲς σὲ ἀμπελά τῆς Ἀρχῆς
 τοῦ καλλίτερο σταρῶ.

Ἀναπαύσου καὶ οἱ βόμβους μὴν προσέχης προσφίλων,
 ἀναπαύσου μακαρίως, τῆς Κερύρας γαμοῦ,

καὶ εἶθε καθεμία ῥόγα γλυκιάτων σταρῶν
 καὶ μὴ νῆφος γὰρ τὸ κόμμα τοῦ δικῆ σου νὰ γεστῆ.

Κοιμήσου... μωροῦν μυρωδιὰ τὸ κράτος ἄς μεθῶση
 καὶ ἂν κάποια μύγα προπετῆς ἄπνοο σου καθίσω,
 ἐγὼ σὺν Βάκχῳ δὲλα σου μισοστεφανωμένος
 οἱ ἐξουρηγῶ, Κόντε μου, ποδοῖα μεγάλο γένος.

Κοιμήσου, χαϊδεμμένο μου, καὶ κάνε νάνι νάνι,
 καὶ ὁ Δότης ὁ γραμματικὸς ἀπ' τῆν Ἀθήνα φθάσει.
 Κοιμήσου καὶ ἔχεις φράκα καὶ ἔμπα τὸν ἐπιπέτη.

Θεοτ. — Καλὸς τὸν τὸν γραμματικὸν, τῆν ἔζοχη μου, τὸν Δότην.
 Φασ. — Βλέπω μαζί σου, Δότη μου, χαροποιουῖα πῶς ἄσχευς.
 Θεοτ. — Γὰρ πῆς μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τί καλὰ μὲς φέρεις;
 Δότ. — Ἦλθ' ἀπὸ τῆν προπετῆσά σου καὶ φέρω τόσα πράγματα
 καὶ νὰ διακρίματα
 νὰ βάλῃς τῶσομὰ σου,
 καὶ δίδω με σὲμὲ σου.

Θεοτ. — Κουράστηκα, γραμματικὲ, φρομῆτα νὰ θραβῶ,
 νὰ σκόβῃς σὲ παληόχροντα καὶ ἑπογραφαῖς νὰ βάζω.
 Κουράστηκα, γραμματικὲ, καὶ πάρε σὲ τῆν πέτα
 καὶ δούρανε γὰρ μένα.

Φασ. — Τὸ χρέος τοῦ τετέλεκε, τοὺς φίλους διατήρησε.
 Θεοτ. — Τί κάνει καὶ ὁ Σμῖοπουλις;
 Δότ. — Ἄπ' τὸν Δουτράκι γέρισε
 καὶ μῆσους ἀνεκάλυψε περισσεύματα μεγάλο.
 Θεοτ. — Ἀφερμὶ σὺν Ἀνάργυρο καὶ πῆς τὸν νῆβη καὶ ἄλλο.

Φασ. — Κεὶ ὁ κύριος Σμῖοπουλις ἀμμάς εἰς παρῶση,
 καὶ ἐρήμην ἔδικασαν τὸν Πῶτα παρόντος τοῦ Φροῦσῆτι,
 καὶ ἐφάνη πόσον ἀδοτηρὰ καὶ ἀμειλικτος ἡ Θέμις,
 ποῦ σ' ἔκανε νὰ τρέμῃ,
 καὶ παρ' ἄλλῶν ἐλευσε τοῦ Πῶτα νὰ παταγήσῃ
 ποιητῆν δεσμῶν ἐπὶ ζωῆς, καὶ εἶπαν πᾶσι πᾶσι καμῖτσου.

Θεοτ. — Καὶ δὲν μοῦ λὲς τί λέγεται γὰρ τῆν πολιτικῆ;
 Δότ. — Μιλοῦν γὰρ κηποῦν Γεωργιῶ καὶ μὴ Βασιλικῆ.
 Φασ. — Σίρω, καθῆνε Πρῶδεος, καὶ βάλε τὸ φροῦβλί,
 νὰ ἴθης καὶ τῆν Βασιλικῆ πῶς τῆν ἐκλέψαν ἴδιο.

(Τοιαῦτα ὄσον γραμματικὸν ὁ Κερκυραῖος ἔρη
 καὶ εἰκῆσις ὄστην προπετῆσά σου ταχίως ἐπισηρῆσει
 διαταγμάτων ῥαμανιῶν βασιλέων ὑπὸ μάλης,
 καὶ βλέπει μετὰ θλίψεως ὁ Φασουλιεὺς μεγάλῃς
 τὸν κύριον Πρωθυπουργόν, τὸν μάρτυρα τοῦ κράτους,
 ὅπως ὁ Κρίτων ἔβλεπε τῆν ὄνην τοῦ Σαμοράτου.

